

Arrest

nr. 124 310 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 december 2013 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf als student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLEECKERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient in november 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf als student in.

1.2. Op 24 december 2013 wordt de onder 1.1. vermelde aanvraag verworpen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF ALS STUDENT

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in november 2013 bij de burgemeester van Asse door N.N.F. (...), in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om studies te

volgen in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikel 58 en 59 van voorvermelde wet, wordt verworpen.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf als student indiende en ter staving hiervan een inschrijvingsattest voorlegt voor het academiejaar 2013-2014 voor een opleiding aan Impact Cooremans; Overwegende dat deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij niet erkend, noch georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid;

Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd dient te worden tot een voorlopig verblijf in het kader van de artikelen 9 en 13 van de wet teneinde te studeren aan deze privé-instelling en hiervoor een motivatie dient op te geven en studiecontinuïteit dient aan te tonen;

Overwegende dat betrokkene echter geen motivatiebrief heeft bijgevoegd en er niet wordt aangetoond dat er enige studiecontinuïteit is tussen eerder gevolgde studies of werkervaring en de gekozen opleiding in België;

Overwegende dat het voorgelegde inschrijvingsattest dan ook niet wordt aangenomen voor een verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfsdocument verstreken is sedert 31/10/2013;

Wordt de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf als student verworpen en dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem wordt betekend.”

1.3. Op 3 januari 2014 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw (..)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1,

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De tijdelijke verblijfskaart van betrokkene is vervallen sedert 31.10.2013 en de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies werd verworpen bij beslissing dd. 24.12.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt evenwel vast dat het enig middel van verzoekende partij integraal gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de verwerping van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Daar de verzoekende partij aldus nalaat enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen deze tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf als student verworpen werd.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het verbod tot machtsafwendings, het vertrouwensbeginsel en de artikelen 9bis juncto 58 en 59 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt dat Impact Cooremans een beheersovereenkomst heeft gesloten met de stad Brussel waarin zij erkend wordt als opleidingscentrum en dus een erkende instelling is in de zin van artikel 58 van de vreemdelingenwet, temeer daar de notie “*erkenning door de overheid*” nergens wordt gedefinieerd in de wet. Bovendien worden er taalcurssussen aangeboden voor politie en administratie ter voorbereiding van Selor-examens zodat dit eveneens wijst op een band met de overheid. Bovendien kunnen niet alleen opleidingen aan hogescholen en universiteiten in aanmerking worden genomen. Zij verwijst hiervoor naar het handboek vreemdelingenrecht van Denys. Zij stelt dat het hoofddoel van Impact Cooremans er net in gelegen is in het aanbieden van onderwijs aan studenten die hogeschool of universiteit hebben verlaten ten einde deze toe te laten in het kader van permanente vorming nieuwe vaardigheden aan te leren die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat de opleiding als bedrijfsrevisor die verzoekende partij thans volgt een aanvulling vormt op haar diploma van Master in de Economie dat zij eerder behaalde in Frankrijk. Zij volgt deze opleiding bovendien reeds gedurende twee jaar zodat er sprake is van continuïteit. Zij stelt vast dat, ondanks de parlementaire voorbereiding ter zake, de verwerende partij nagelaten heeft soepelheid aan de dag te leggen. Een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen ligt dan ook voor volgens verzoekende partij.

3.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Artikel 58 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :*

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

3.4. Artikel 58 van de vreemdelingenwet voorziet dat, mits voldaan aan alle voorwaarden, een machtiging tot verblijf in België “moet” toegekend worden aan studenten die een attest voorleggen dat is afgegeven door een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling.

3.5. Kernbetoog van verzoekende partij komt er in de eerste plaats op neer dat Impact Cooremans wel degelijk een erkende onderwijsinstelling is.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende als student aan de onderwijsinstelling ‘Impact Cooremans’. Artikel 58 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager in dit geval een attest van inschrijving moet voorleggen, dat in toepassing van artikel 59 van de vreemdelingenwet enkel kan afgegeven worden door “door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen”.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag een inschrijvingsattest heeft voorgelegd van 25 oktober 2013 bij Impact Cooremans asbl, Centre d’études, de recherches et de formation te Brussel. Dienaangaande heeft de verwerende partij geoordeeld dat: “Overwegende dat deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij niet erkend, noch georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid;” Verzoekende partij betwist dit motief en legt ter staving van haar argumentatie een stuk neer waarbij door de directeur van Impact Cooremans verklaard wordt: “Notre centre jouit par ailleurs d’un contrat de Gestion octroyé par la ville de Bruxelles (en juin 2011 et renouvelé en 2014) qui lui reconnaît toutes les qualités requises pour être un centre de formation agréé. (voir copie en annexe).” Evenwel kan de Raad uit het voorgelegde contract - dat overigens dateert van 30 december 2013 en aldus van na de bestreden beslissing is zodat de verwerende partij hier hoe dan ook geen rekening mee zou kunnen gehouden hebben bij het treffen van de bestreden beslissing en dit dan ook geen invloed heeft op de wettigheid van deze beslissing; voorts liggen er ook geen concrete bewijzen voor dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing een dergelijke overeenkomst bestond – geenszins afleiden dat Impact Cooremans als privé-instelling door de bevoegde overheid erkend werd als onderwijsinstelling. Uit dit contract blijkt slechts dat de stad Brussel een samenwerkingsovereenkomst heeft afgesloten met Impact Cooremans waaruit blijkt dat zij zich engageert om bepaalde opleidingen aan te bieden waarbij de stad Brussel een voorkeurstarief geniet doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat Impact Cooremans een door de daartoe bevoegde overheid erkende onderwijsinstelling is. Het voorgelegde contract betreft een loutere commerciële overeenkomst die geen uitstaans heeft met een erkenning door de bevoegde overheid in de zin van artikel 59 van de vreemdelingenwet. Ook uit het loutere feit dat Impact Cooremans cursussen aanbiedt aan overheids personeel kan niet opgemaakt worden dat deze instelling een door de bevoegde overheid erkende onderwijsinstelling is. Haar verdere betoog dat de gevolgde opleiding een aanvulling is op haar eerder verworven diploma is dan ook niet dienstig nu de onderwijsinstelling waaraan zij is ingeschreven geen door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde instelling uitmaakt, minstens is dit geenszins bewezen.

3.8. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet, nu zij als student ingeschreven aan een instelling die niet door de overheid is georganiseerd, erkend of gesubsidieerd, niet onder het toepassingsgebied valt van deze bepalingen. Verweerder heeft om deze reden in de bestreden beslissing ook geen toepassing gemaakt van de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet, doch op correcte wijze gesteld dat verzoekende partij voor het volgen van studies aan een onderwijsinstelling die niet door de overheid is georganiseerd, erkend of gesubsidieerd een machtiging tot verblijf dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

3.9. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

3.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder, opdat hij een machtiging tot verblijf toekent aan een vreemdeling die hier wil studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, rekening houdt met het gegeven of deze opleiding de voortzetting is van een vroegere studie of aansluit op een beroepsactiviteit en dat gevraagd wordt dat verzoekende partij een motivatiebrief voorlegt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij thans wel betoogt dat de aangevatte studie een aanvulling is op haar eerder gevolgde studie waarbij zij thans stukken voegt aangaande haar eerdere studie, doch uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zij deze elementen geenszins kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat, op basis van de loutere inschrijving van de verzoekende partij aan een privé-onderwijsinstelling zonder motivatie en zonder bewijs van studiecontinuïteit tussen de eerder gevolgde studies of werkervaring en de thans gevolgde studie, het bestuur beslist heeft om de aanvraag van de verzoekende partij te verwerpen. De thans neergelegde stukken zijn in het kader van huidig beroep dan ook niet dienstig om de onwettigheid/onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

3.11. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. *In casu* blijkt geen schending van het vertrouwensbeginsel.

3.12. Evenmin blijkt dat er *in casu* sprake is van machtsafwending.

3.13. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER